

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.150 van 21 juni 2016
in de zaak A. 216.910/XIV-36.650**

In zake: Abubacar SAGNO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bashizi Bishako
kantoor houdend te 1050 Brussel
Emile Clausstraat 49 bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 10 september 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 12 augustus 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’, van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor de voorlopige voogdij van rechtswege is beëindigd op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nicolas Comeliau, die *loco* advocaat Bashizi Bishako verschijnt voor verzoeker, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen op 30 mei 2015 en dient op 1 juni 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 februari 2001. Op 3 juni 2015 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het UZ Sint Rafael (KU Leuven) ondergaat verzoeker op 4 augustus 2015 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 12 augustus 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. De voorlopige voogdij over Mijnheer Abubacar SAGNO, uitgeoefend door Mevrouw Daphné VERSCHAEVE, sinds 3 juni 2015 is dan ook van rechtswege beëindigd op datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet), van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van

“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat naar luid van artikel 7, § 3, van de Voogdijwet ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, rekening wordt gehouden met de jongste leeftijd. Volgens verzoeker zijn de op hem uitgevoerde onderzoeken, te weten een radiografie van de tanden, een radiografie van de sleutelbeenderen en een hand-polsradiografie, “zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus” om een leeftijd te schatten. Hij citeert daartoe de stellingnames van een Franse senator op 13 april 2011, van de (Franse) “Académie nationale des médecins” op 16 januari 2007, van het (Franse) “Comité Consultatif National d’Ethique pour les sciences de la Vie en de la Santé” op 26 juni 2005 en een artikel in de krant Libération van 14 november 2014.

Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd waar de hand-polsradiografie een leeftijd van “minstens 18 jaar” aangeeft, zonder standaarddeviatie, terwijl volgens de arts zelf een standaarddeviatie nodig is, inherent aan het type onderzoek. Het orthopantomogram geeft een leeftijd van 21,3 jaar aan met een betrouwbaarheidsinterval van 17,9 tot 23 jaar en de radiografie van de sleutelbeenderen geeft een leeftijd aan van 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Volgens verzoeker bedraagt de laagste globale leeftijd volgens de medische tests dus $17,9 + 18 + 18 = 53,9$ jaar gedeeld door drie is 17,97 jaar. Vermits niet is aangegeven waarom verzoeker ouder dan 18 jaar wordt beschouwd, acht verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden. Verzoeker merkt verder op dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een rapport dat door een tandarts is ondertekend en niet door een radioloog. Er kan niet worden nagegaan of de medische tests door een arts zijn uitgevoerd. Volgens verzoeker is een mathematische fout begaan omdat de gemiddelde laagste leeftijd 17,97 jaar bedraagt in plaats van de in acht genomen leeftijd van 20,5 jaar.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden omdat het medisch verslag niet tegelijk met de bestreden beslissing ter kennis is gesteld van verzoeker.

In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat artikel 7 van de Voogdijwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden in de mate dat de standaarddeviatie van verzoekers medisch bepaalde leeftijd niet wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Het is verzoeker ook niet mogelijk na te gaan of er twijfel was bij de medische uitslag en of rekening werd gehouden met de jongste leeftijd.

In een vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat dokter Willems “tandarts-orthodontist” is en derhalve geen radioloog. Het medisch verslag is niet ondertekend en moet volgens verzoeker dus als niet-bestaand worden beschouwd. De medische tests werden uitgevoerd en geanalyseerd door een studente. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing die enkel op een door een tandarts uitgevoerd medisch onderzoek is gesteund, moet worden vernietigd.

Beoordeling

5. Naar luid van artikel 7, §1, van de Voogdijwet laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Nu de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat, blijkt geen schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek.

Verzoeker weidt uit over de (on)betrouwbaarheid van medische onderzoeken voor leeftijdsbepaling en steunt zich op een aantal standpunten dienaangaande uit Frankrijk. Hij beperkt zich tot algemene kritiek doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig,

onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door, waar nodig, een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard.

Verzoekers kritiek dat de arts in het medisch verslag zelf aangeeft dat een standaarddeviatie op de bij de hand-polsradiografie vastgestelde leeftijd moet worden toegepast doch dat slechts “laconiek” wordt vastgesteld dat verzoeker 18 jaar is, mist feitelijke grondslag. In het medisch verslag wordt betreffende deze test integendeel op onderbouwde wijze uiteengezet dat, indien de skeletale groei is beëindigd, het individu biologisch gezien matuur is en men voor jongens spreekt over een persoon van minstens 18 jaar. Wat verzoeker betreft, wordt vastgesteld “dat er een volledige fusie is van de distale diaphyse en epiphyse van de radius, wat overeenkomst met een biologisch matuur skelet, onafhankelijk van de gebruikte methode, en wat neerkomt op een leeftijd van minstens 18 jaar”.

Verder voert verzoeker op grond van een eigen berekening aan dat zijn leeftijd op het ogenblik van de medische tests 17,97 jaar bedroeg. Verzoeker heeft geen belang bij deze kritiek: de medische tests vonden immers plaats in augustus 2015, hetgeen betekent dat verzoeker in zijn eigen hypothese thans de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt zodat, ook na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, hij niet meer in aanmerking zou komen voor een voogd.

Uit het verslag van het medisch onderzoek blijkt dat de arts zich steunt op een driedig onderzoek, waarvan elk deelonderzoek individueel

wordt geïnterpreteerd en waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek. Die eindconclusie en niet, zoals verzoeker voorhoudt, de conclusie van ieder deelonderzoek afzonderlijk, is derhalve ook bepalend voor de in het voornoemde artikel 7, § 3, bedoelde “jongste leeftijd”. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens daarvan in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd. Te dezen bedraagt deze “20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. Verzoeker maakt derhalve geen “mathematische fout” aannemelijk.

Zoals hierna uit de behandeling van het vierde middelonderdeel blijkt, mist verzoekers bewering dat het medisch verslag is ondertekend door “geen enkel radioloog” maar door “een tandarts”, feitelijke grondslag.

Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6. Verzoeker blijkt kennis te hebben van het medisch verslag vermits hij er een kopie van bij het verzoekschrift tot nietigverklaring voegt en hij gedetailleerde kritiek geeft op de inhoud ervan. Hij heeft wat dat betreft derhalve geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hoe dan ook is de bestreden beslissing, wat het medisch onderzoek betreft, formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend.

Het tweede middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat verzoekers kritiek als zou in de bestreden beslissing “simpelweg” worden aangegeven dat verzoeker meer dan 18 oud is, feitelijke grondslag mist.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

8. Behalve prof. dr. Guy Willems, forensisch odontoloog, heeft ook prof. dr. Maria Helena Smet, kliniekhoofd radiologie, het medisch verslag ondertekend. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

9. Het enige middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

V. Over de vordering tot schorsing

10. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams